

— Кажете ми, моля ви се, попитахъ азъ Челяева, защо вий по-отъ рано не се погрижихте, щото окопетѣ ви а приличатъ на окопе, а сте насипале нѣкакви си пжтеки отъ земя?

— Това е работа на княза Вяземски, отговори Челяевъ, за да не се приучватъ войниците на закрития!

Признавамъ се, че въ този случай азъ не сподѣлямъ мнѣнието на княза Вяземски и не виждамъ нужда да морж на бадава хората. Благодарение на лошитѣ наши окопе, дружинитѣ се лишиха отъ 56 души, безъ да се могли поне веднѣжъ да гржмнатъ.

Поканвамъ Челяева да доложимъ заедно на Столѣтова и като предавамъ командуванието на капитана Амосова, опжтихъ се кжмъ кржглата батарея, съ намѣрение да узнежтамъ дѣ сж намира голѣмото началство.

Нощта освѣтлена отъ мѣсечината. Отъ това се ползуватъ турскитѣ стрѣлци и гърмжтъ даже на отдѣлни хора. Щомъ като се показа още сѣнката ни на шосето, при политѣ на могилата на кржглата батарея, тозъ часъ запишиха по-край ушитѣ ни нѣколко куршуне. На самата батарея работжтъ нѣщо; оказа се, че тжзи батарея е вжоржжаватъ съ нови оръдия. На ритивжта, между кржглата и зелената (отъ сѣствъ нарѣчена Драгомирова) батарея, тихо, нито единъ стрмежъ, вжргалжтъ се нѣколко неприбрани трупове. Подолу отъ зелената батарея, на шосето, задъ камънитѣ заатгнали стрѣлци отъ Житомирския полкъ. Казватъ, че турцитѣ нарѣдиде твърдѣ близко до шосето своята цѣпь, на 600 крачки.

Питамъ солдатитѣ, дѣ е началството? Отговарятъ: «Не-можемъ зна ваше високоблагородие!» Набутахъ единъ офицеринъ, повтарямъ сжщия въпросъ и узнавамъ, че генералитѣ сж далечъ долу отъ зелената батарея, по пжтя кжмъ Габрово, а «корпусния командиръ, генералъ Радецки, замина напредъ кжмъ батареята», притури офицерина. Трѣбваше да се влѣкж по нататъкъ, и именно да се влѣкж, защото лошо оттектълъ и се разболѣлъ дѣсеня ми кракъ. Генералитета се расположилъ на 1¹/₂ верста по далечъ отъ *салханата*